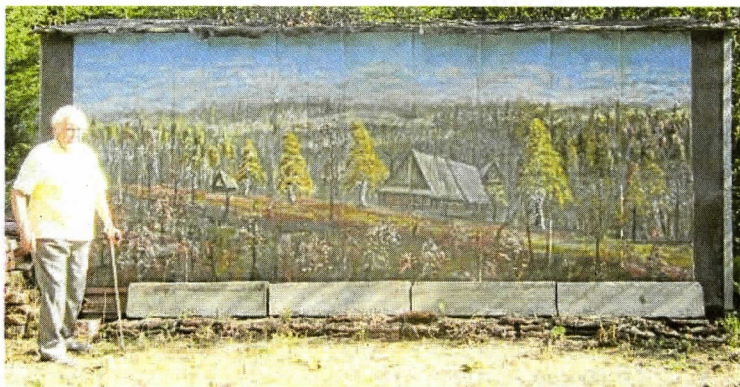

Být tak tvůrčí až do vysokého věku!

Vsetínský amatérský malíř Karel Daněk oslavil v loňském roce významné životní jubileum (narodil se 20. března 1928). Přes zdravotní problémy se ani v pozeňnaném věku neobával tvůrčích výzev a dokonce ještě ve svých devětaosmdesáti letech se s odhodláním pustil i do rozměrné realizace! Jen tak pro radost si na vnější stěnu přístavku nedaleko své milované chaty v Semetíně namaloval monumentální obraz podzimní krajiny coby symbolu „podzimu“ vlastního života.

Na svůj první umělecký vzor a na vlastní malířské počátky vzpomíná: „V předškolním dětském věku jsem bydlel se svými rodiči v Leskovci 111 u Vsetína. Otec měl malířskou firmu a zaměstnával v té době malíře Pospíšila, který bydlel u nás i s rodinou. Neměl dokončenou malířskou akademii. Měl u nás jednu místnost, kde maloval obrazy, olejomalby na plátno. Od dětství jsem ho pozoroval, jak pracuje. Na štítu našeho domku namaloval

KAREL DANĚK u své podzimní krajiny z roku 2017. Foto Olga Méhešová

velký obraz, kde byla salaš, bača se psem a svými ovečkami. Později za války jsem se učil u otce pod Společenstvím malířů pokojů a dekorací ve Valašském Meziříčí. Brzy jsem maloval, co jsem viděl u malíře Pospíšila, a to, co on maloval v různých veřejných budovách. Obrazy na stěnách i na stropěch, převážně malby krajin.“ V té době vyzdobil nástěnnými malbami například i vsetínskou sokolovnu.

Karel Daněk vyhledával setkání s dalšími umělci, jejichž tvorba se pro něj stala výtvarnou školou: „Když jsem viděl v

terénu pracovat malíře, hned jsem byl u nich a pozoroval jsem je při práci. Navštěvoval jsem různé ateliéry, rovněž i ateliér Josefa Drhy v Ostravě.“ Stýkal se také přímo s valašskými mistry a učiteli i rádci mu byli žáci pražské akademie, malíři Ludvík Klímecký a Jan Kobzář (ten ho přizval v roce 1949 i k realizaci vsetínské krajinové výstavy Valašsko v práci).

Profesní uplatnění našel Karel Daněk v propagaci státních podniků a příslušné vzdělání si ještě ve svých třiapadesáti letech doplnil absol-

vováním aranžérského a písmomalířského kurzu v Praze. Malířství mu zůstalo jako celoživotní koníček. Maloval akvarelem, temperou či olejem a věnoval se krajinářství, zátiší a méně figurální (a portrétní) tvorbě. Výtvarné dovednosti získával i na malířských seminářích pořádaných novojičínskou výtvarnou skupinou Jaroněk či rožnovskou Základní uměleckou školou. Kromě malby experimentoval také s netkanou nástěnnou tapiserií.

V nejzdařilejších Daňkových krajinomalbách můžeme pozorovat poučení dílem významných valašských krajinářů, a to nejen Ludvíka Klímeckého, ale i Karla Hofmana či Iljí Hartingerá. Sám s oblibou maloval Valašsko, neboť jak přiznává: „Miluji valašskou krajinu, architekturu a celkový ráz našeho kraje. Valašská údolí ve Velkých Karlovicích – Podtaté, Leskově, Pluskovec, Miloňov, Malé Karlovice. Také Soláň a celé Beskydy...“

Olga Méhešová, historik umění Muzea regionu Valašsko